

NORA ROBERTS

Rodena u vatri

Prevela Ljiljana Petrović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2009.

Dragi čitaocē,

Čitavog života želela sam da posetim Irsku. Moji preci potiču iz Irske i Škotske, tako da sam oduvek žudela da rođenim očima vidim zelene brežuljke i da sedim u nekom zadimljenom pabu slušajući tradicionalne irske balade. Kada sam konačno sa porodicom krenula u zemlju svojih predaka, znala sam da sam stigla kući još onog časa kada sam sletela na aerodrom „Šenon“.

Stoga je za mene bilo sasvim prirodno da radnju ovog romana smestim u svoj daleki zavičaj, Irsku. Irci, kao što je svima poznato, poseduju čudestan dar za pripovedanje, a njihova zemlja i njihova baština predstavljaju izvor neiscrpne inspiracije za spisateljsku maštu. Otisnula sam se u ovaj poduhvat vođena željom da napišem priču o Irskoj i o porodici kao temama koje su tesno isprepletane u mom srcu. U svakoj od knjiga ove nove trilogije u središtu priče nalazi se jedna od tri sestre, koje su različite po svojoj prirodi i temperamentu, ali su istovremeno spojene neraskidivim krvnim vezama.

Njihovi životi pošli su različitim putevima, ali im je zajedničko to što sve tri, poput mene, pronalaze inspiraciju u Irskoj.

Roman „Rođena u vatri“ govori o Margaret Meri Konkenon, najstarijoj sestri, darovitoj umetnici koja pravi čudesne skulpture od stakla. Megi je snažna i nezavisna žena za koju porodica istovremeno predstavlja utehu i vrelo duševnog nemira. Vođena neumoljivom ambicijom, ona otkriva svoj talenat i kreće u potragu za svojom istinskom prirodom. Umetnost kojom se Megi bavi zahteva mnogo truda i preciznosti, ali je ona, uprkos krhkosti i delikatnosti svojih skulptura, žena čvrste volje i jednako čvrstih stanovišta. Ona je žena iz Klera, hirovita i uzburkana kao olujno nebo nad zapadnim grofovijama. Njen odnos sa uglađenim dablinskim galeristom Roganom Svinijem buran je i pun protivrečnosti, tako da se nadam da ćete iskreno uživati u priči koja je pred vama.

Takođe se nadam da ćete, uporedo sa pričom, uživati u očaravajućem putovanju kroz okrug Kler – kroz zemlju zelenih brežuljaka, divljih litica i neprolazne lepote.

Nora Roberts

*Posvećeno Ejmi Berkover
koja se već punu deceniju
revnosno stara o mojim poslovima*

*Sama sam na svet došla
I sama ću svetom hoditi
Nikad ničija nevesta
Ni supruga neću biti*
(irska balada iz devetnaestog veka)

Prvo poglavlje

Sigurno je bio u pabu, razmišljala je Megi. Gde bi drugde jedan Spametani muškarac potražio utočište u tako hladno vetrovito popodne? Svakako ga neće zateći kod kuće kako se greje pored vlastitog ognjišta.

Tom Konkenon je, van svake sumnje, bio pametan muškarac. Što je značilo da nije ostao kod kuće.

Njen otac je sigurno svratio do paba, na kriglu piva i partiju razgovora sa svojim vernim prijateljima. On je bio muškarac koji je voleo da se smeje i da plače i da sniva nemoguće snove. Neki su ga zbog toga smatrali luckastim i nerazboritim čovekom, ali ne i njegova Megi. Nikada njegova Megi.

Dok je, sedeći za volanom tandrakavog kombija, ulazila u poslednju krivinu koja je vodila ka selu Kilmihil, na ulici nije bilo ni žive duše. To nije bilo nimalo čudno, s obzirom na činjenicu da je odavno prošlo vreme ručka i da je zima nadirala preko Atlantika poput raspomamljene zveri odbegle iz ledene utrobe pakla. Zapadna obala Irske drhtala je pod mrazom i vetrom, sanjareći o dalekom proleću.

Među vozilima parkiranim ispred O'Melijeovog paba primetila je očev ulubljeni *fijat*. Kod Tima O'Melija je tog dana očigledno vladala poprilična gužva. Okrenula je volan i parkirala se preko puta paba ugnežđenog među mnoštvom radnjica i lokala.

Dok se spuštala uličicom koja je vodila ka glavnom ulazu, vetar joj je duvao u leđa, nateravši je da se šćućuri u svojoj toploj postavljenoj jakni i da navuče crnu vunenu kapu preko čela. Mraz ju je štipao za obraze bojeći ih rumenilom. Zimska svežina bila je prožeta mirisom vlage, što je obećavalo još jednu ledenu noć. Kao farmerska kći, Megi je znala da će se ulice još pre sumraka zacakliti od mraza.

Bila je to najoštrija zima koje se sećala. Činilo se kao da je razgoropađeni januar naumio da čitav okrug Kler okuje svojim studenim dahom. Mali vrt ispred jedne od okolnih radnji je već platio danak surovoj klimi. Uvelo rastinje je, klonuvši pod vetrom i hladnoćom, nemoćno ležalo preko vlažnog polusmrznutog zemljišta.

Iako je bila dirnuta turomnim prizorom, vest koju je donosila ocu bila je tako ushićujuća da je gotovo očekivala da klonulo cveće podigne svoje glavice i rascveta se pred prolećem koje joj je naprasno ogrejalo dušu.

U O'Melijeovom pabu je, kao i uvek, vladala srdačna opuštenu atmosfera. Čim je otvorila vrata, bila je omamljena talasom topline. Crvenkasti plamen je veselo pucketao u kaminu. Vazduh je bio prožet mirisom nagorelog treseta i paprikaša koji se tog dana nalazio na jelovniku O'Melijeve supruge Dijedre. Naravno, bili su tu i drugi prepoznatljiviji i primamljiviji mirisi – miris piva, duvana i prženih krompirića.

Prvo je spazila Marfija koji je opruženih nogu sedeo za jednim od malenih stolova, razvlačeći meh irske harmonike, čiji je zvuk bio jednako umilan kao i njegov glas. Ostali gosti su zaneseno slušali njegovu muziku, sanjareći nad kriglama sa svetlim i tamnim pivom. Melodija je, poput svih irskih balada, bila puna sete, mela-

nholična i čeznutljiva kao ljubavničke suze. Bila je to pesma koja je nosila njeno ime, pesma koja je govorila o starosti i prolaznosti.

Marfi skrenu pogled ka njoj, razvuče usne u osmeh i blago zabaci glavu kako bi sklonio pramen razbarušene crne kose koja mu je padala preko čela. Vlasnik paba, Tim O'Meli, stajao je iza šanka. Bio je to sredovečni muškarac čija je građa podsećala na pivsku bačvu, opasan keceljom koja je delovala gotovo smešno na njegovom kor-pulentnom telu. Imao je široko naborano lice i oči koje su nestajale među mesnatim, pihtijastim obrazima kad god bi prasnuo u smeh.

O'Meli je glancao čaše. Iako je spazio Megi, nastavio je sa poslom, znajući da će ona biti dovoljno učtiva da sačeka sa narudžbinom dok Marfi ne završi svoju baladu.

Megi radoznalo pređe pogledom preko lokala primetivši Dejvida Rajana koji je uživao u aromi američkih cigareta koje mu je brat svakog meseca slao iz Bostona i pedantnu gospođu Logan koja je plela džemper od ružičaste vunice tapkajući nogom u ritmu melodije. Naravno, tu je bio i stari krezavi Džoni Konroj koji se ushićeno smeškao dok je svojom žilavom čvornovatom šakom stiskao naboranu ruku svoje supruge. Iako su bili u braku već punih pet decenija, Konrojevi su piljili jedno u drugo kao zaljubljeni golupčići, očigledno dirnuti Marfijevom pesmom.

Televizor iznad šanka bio je uključen, ali je ton bio utišan. Preko ekrana su promicali kadrovi iz neke glamurozne britanske sapunice. Glumci su bili obučeni u skupu odeću i imali su besprekorno doterane frizure. Sedeli su za masivnim stolom, prekrivenim srebrnim svećnjacima i kristalnim posuđem, vodeći žučnu raspravu.

U poređenju sa tim glamuroznim dekorom, činilo se kao da je O'Melijev mali zadimljeni provincijski pab poticao iz nekog drugog sveta.

Bilo je dovoljno da baci samo jedan pogled na ekran pa da joj se srce ispuni prezirom prema tim basnoslovno bogatim televizijskim junacima koji su svoje vreme i energiju trošili na porodične

spletke i poslovne ujdurme. Prezirom koji je bio protkan primesom zavisti.

Ako bi se ona nekad domogla takvog bogatstva – naravno, samo fiktivno, jer uopšte nije žudela za bogatstvom – sigurno bi znala kako da ga upotrebi.

A onda je, skrenuvši pogled sa ekrana, spazila i njega. Sedeo je za stolom u uglu prostorije. Bio je sam, ali nipošto izolovan od ostalih. On je bio sastavni deo inventara, poput stolice na kojoj je sedeo. Jednu ruku ležerno je prebacio preko naslona, a drugom je pridržavao šolju u kojoj se, kao što je Megi dobro znala, nalazio jak čaj sa malo irskog viskija.

Iako su ga drugi smatrali obešenjakom koji je bio sklon nepredvidivim potezima i naglim zaokretima, ona ga je poznavala u dušu. Od svih ljudi koje je u životu upoznala niko se nije mogao porediti s njim. Nikoga nije volela tako iskreno i tako snažno kao Toma Konkenona.

Ne prozborivši ni reči, uputila se pravo k njemu i spustila se na susednu stolicu. Naslonila je glavu na njegovo rame, osetivši kako joj se srce rastapa od topline, od tinjajućeg ognja koji je prodirao do samih kostiju.

Tom podiže ruku sa naslona i privi je uz sebe, nežno je poljubivši u čelo.

Kada se pesma završila, Megi stisnu njegovu šaku i podiže je ka usnama. „Mogla sam da se kladim da ćeš biti ovde.“

„Otkud si znala da sam baš o tebi razmišljao, mila moja Megi?“

„I ja sam razmišljala o tebi“, veselo odgovori ona. Tom Konkenon nije bio naročito visok, ali je imao čvrstu nabijenu građu. Kao zakržljali bik, kako je u šali često govorio. Oko očiju su mu se širile duboke lepezaste bore koje su naročito dolazile do izražaja kad bi se nasmejao. Te bore su ga, kako je Megi smatrala, činile još lepšim i naočitijim. Njegova nekad volšebno crvena i bujna kosa sada je bila proređena i protkana sedim vlasima koje su podsećale na zagasite tračke dima koji su se izdizali nad rasplamsalom vatrom. U

Meginim očima, Tom Konkenon je bio najodvažniji i najšarmantniji muškarac na svetu.

On je bio njen otac.

„Tata“, ushićeno je rekla, „donosim ti lepe vesti.“

„Znao sam to čim sam te ugledao. Prosto blistaš od sreće.“

Šeretski namignuvši, on skinu crnu vunenu kapu sa Megine glave i njena razbarušena crvena kosa se razli preko ramena kao more užarene lave. Oduvek je bio očaran njenom kosom. Još se sećao onog dana kada ju je prvi put uzeo u naručje. Sećao se tog malog iskrivljenog lica, srditog plača novorođenčeta koje se hvatalo u koštac sa prvim životnim izazovima, sićušnih pesnica koje su mlatarale kroz vazduh. I te tanke nežne kosice koja je blistala kao tek skovani novčić.

Uopšte nije bio razočaran što nije dobio sina. Rođenje kćeri je za Toma Konkenona predstavljalo još veći blagoslov, dar koji ga je ispunio beskrajnom smernošću i divljenjem.

„Time, donesi neko pićence za moju devojčicu!“

„Popiću čaj“, doviknu Megi okrenuvši se ka šanku. „Napolju je vraški hladno.“ Sad kada je konačno pronašla oca, Megi više nije žurila da mu saopšti vest. Želela je da što duže uživa u svom trijumfu. „Šta ti tražiš u pabu, Marfi?“ veselo je dobacila. „Došao si ovde da pevaš i pijančiš dok ti se krave smrzavaju u štali?“

„Ništa se ti ne sekiraj. Pronaći će one načina da se ugrelu“, spremno odgovori Marfi. „Ako ovaj mraz potraje, na proleće ću imati punu štalu teladi jer stoka u dugim zimskim noćima radi isto što i ostala čeljad.“

„Misliš, sede pored kamina i čitaju?“ vragolasto uzvratila Megi, na šta ostali gosti prasnuše u veseli smeh. Svi u varoši su znali da je Marfi strašno voleo da čita i često su ga zadirkivali zbog toga.

„Pravo da ti kažem, pokušao sam da ih zainteresujem za književnost, ali krave više vole da gledaju televiziju.“ Marfi spusti praznu čašu na sto i uputi se ka šanku. „Ali, kad smo već kod toga,

šta *ti* tražiš ovde? Koliko čujem, peć ti tutnji po vasceli dan i noć. Zašto nisi ostala kod kuće da se igraš sa svojim stakličima?“

Kada je Marfi prišao šanku da naruči novo piće, Megi se ponovo okrenu ka Tomu. „Tata, htela sam da ti prvi saznaš“, rekla je, ushićeno stisnuvši njegovu šaku. „Jutros sam odnela nekoliko stvarčica u Mekginisovu galeriju u Enisu.“

„Tako znači?“ Tom zamišljeno izvadi lulu iz džepa. „Zašto mi to ranije nisi rekla? Mogao sam da ti pravim društvo.“

„Htela sam to sama da obavim.“

„Moja mala pustinjakinja“, razneženo promrmlja Tom štipnuvši je za nos.

„Tata, kupili su ih.“ Njene zelene oči, koje je nasledila od oca, ble-snuše kao dva smaragda. „Ponela sam četiri komada i sve su uzeli. Isplatili su me na licu mesta.“

„Ma šta kažeš, Megi? Ma šta kažeš!?“ Tom veselo skoči sa stolice, zgrabi je za ruke i povede je kroz pab. „Imam jedno obaveštenje, dame i gospodo! Moja ćerka, moja mila Margaret Meri, prodala je svoju staklariju u Enisu.“

Kroz pab se prolomi srdačan aplauz, praćen bujicom pitanja.

„Prodala sam ih Mekginisovoj galeriji... Da, samo četiri komada, ali su rekli da su zainteresovani za još“, odgovarala je Megi pokušavajući da se izbori sa rafalnom paljbom. „Dve vaze, činija i nešto što podseća na pritiskač za papir.“ Tim O'Meli im u tom trenutku priđe i spusti na šank dva viskija.

„Hvala, Time“, veselo reče Megi, podižući čašu. „Mislim da je red da nazdravimo. Za Toma Konkenona, koji je verovao u mene.“

„Ah, nikako, mila moja Megi“, pobuni se Tom. Oči su mu bile zacakljene od suza. „Ova zdravica je namenjena tebi. Za tvoj uspeh i tvoju sreću!“ Čaše zvecnuše i Tom sruči viski niz grlo. „Hajde, Marfi! Rastegni taj meh! Hoću da plešem sa svojom mezimicom!“

Marfi veselo poskoči i zgrabi harmoniku, a gosti počеше oduševljeno da kliču i da plješću dok je Tom vodio svoju kćer preko plesnog podijuma. Dijedra istrča iz kuhinje brišući ruke o keclju.

Lice joj je bilo zažareno od toplote i ushićenja. Zgrabila je svog supruga i odvukla ga od šanka, nateravši ga da se pridruži slavlju. Ubrzo su svi cupkali i poskakivali, a Megi se kao glavna zvezda vrtela preko podijuma, igrajući sa svima redom, sve dok noge nisu počele da joj klecaju.

Privučeni grajom i smehom, prolaznici su počeli da uleću u pab i da se raspituju šta se dešava. Megi je znala da će se vest u tren oka raščuti i da će već do sumraka svi u krugu od dvadeset kilometara saznati za njen uspeh.

To joj je bilo sasvim dovoljno, razmišljala je. Postaće poznata u svom kraju. Nije želela više od toga. A čak i da jeste, bilo je pametnije da takve snove zadrži za sebe.

„Ah, dosta!“ uzviknula je stropoštavši se na stolicu i dohvativši šolju sa ohlađenim čajem. „Ako ovako nastavim, srce će mi prepući.“

„I meni, ali od ponosa.“ Iako je na Tomovim usnama i dalje lebdeo osmeh, pogled mu se naprasno smrači. „Trebalo bi da odemo do kuće, Megi. Da saopštiš vest svojoj majci i sestri.“

„Kasnije ću otići do Brajane“, odgovori Megi. Po tonu njenog glasa bilo je očigledno da je i njeno raspoloženje na trenutak splasnulo.

„Onda je stvar sređena.“ Tom je pomilova po obrazu. „Ovo je tvoj dan, Megi Mej, i ne smemo dopustiti da ti bilo šta pokvari užitak.“

„Ne, tata, ovo je *naš* dan jer bez tebe ništa ne bih postigla.“

„Onda ćemo, bar još neko vreme, da uživamo u svom trijumfu. Samo nas dvoje. Šta kažeš na to?“ Tada je osetio kako ga nešto steže u grudima. Bilo mu je vruće i vrtelo mu se u glavi. Vid mu se na trenutak zamutio, a onda mu je nešto kvrcnulo iza očiju i slika se ponovo razbistrila. Vazduh, pomislio je. Morao je da izađe na vazduh. „Baš bi mi prijalo da se malo provozam. Želim da osetim miris mora, Megi. Hoćeš li sa mnom?“

„Naravno“, odgovori ona, hitro se pridižući sa stolice. „Ali, jesi li siguran da je pametno da se po ovakvom vetru i zimi pentramo po liticama?“

„Moram da odem tamo.“ Tom dohvati kaput, prebaci šal oko vrata i krenu ka izlazu, ali vid ponovo poče da mu se muti. Zama-gljene boje i obrisi su mu titrali pred očima. Po svoj prilici je malo više cugnuo, pomislio je. A opet, valjda je bilo normalno da se napije? Zar konačno nije imao dobar povod za slavlje? „Sutra uveče ćemo prirediti malu zabavu. Fina klopa, fino pićence i fina muzika. Koliko da proslavimo uspeh moje mezimice. Siguran sam da niko od mojih prijatelja neće izostati.“

Megi se ugrize za jezik, sačekavši da izađu napolje. „Zabavu? Tata, dobro znaš da se ona neće složiti s tom idejom.“

„Valjda sam i dalje gazda u svojoj kući.“ Tom prkosno isturi bradu, na gotovo istovetan način na koji je to činila njegova starija kćer. „Napravićemo tu zabavu i tačka. Ti ništa ne treba da brineš. Razgovaraću s tvojom majkom. Hoćeš li sad da sedneš za volan pa da krenemo tamo kud smo naumili?“

„Ako tako kažeš.“ Megi je znala da je, kada bi Tom Konkenon nešto odlučio, svaka rasprava bila izlišna. I bila mu je zahvalna zbog toga. Da nije bilo tako, ona nikad ne bi mogla da otputuje za Veneciju i da nauči staklarski zanat. Nikad ne bi mogla da razvije svoj talenat i da osnuje vlastiti atelje. Znala je da mu je njena majka neprestano zagorčavala život zvocajući mu zbog novca koji je potrošio na njeno školovanje, ali je on ostao nepokolebljiv.

„Reci mi na čemu trenutno radiš.“

„Pa, nameravam da napravim nešto nalik boci. Znaš, biće izdužena i tanka, gotovo šiljasta, s tim što će se na vrhu naglo širiti. Otrprilike kao ljiljan. Boja će biti krajnje delikatna. Recimo, kao unutrašnjost breskve.“

Dok je rukama ocrtavala obrise u vazduhu, u mislima je savršeno jasno videla svoju novu tvorevinu.

„Mila moja, prosto sam očaran kad vidim kakve se ideje začinju u toj divnoj glavici.“

„Lako je nešto stvoriti u glavi“, odgovori ona uputivši mu draže-stan osmeh. „Problem je u tome da se to prenese na staklo.“

„To za tebe nije nikakav problem. Znaš, Megi, nikad nisam sumnjao u tebe.“ Tom je nežno potapša po ruci, a onda utonu u ćutnju.

Megi je gledala pravo ispred sebe, u uzan vijugav put koji je vodio ka moru. Oblaci su se gomilali na zapadnom nebu, mreškajući se pod naletima vetra koji su nagoveštavali oluju. Svetlost se borila s tamom, probijajući se kroz pukotine na svodu boje kalaja.

Taj prizor bio je dovoljan da se u njenim mislima začne nova ideja. Staklena činija, široka i duboka, obojena uskovitlanim bojama koje su podsećale na štitove zaraćenih nebeskih legija.

Pogled joj je bio prikovan za drum na kome su se smenjivale vijugave i pravolinijske deonice. Sa obe strane puta su se uzdizale visoke požutele živice. Na izlazu iz varoši nalazilo se svetište posvećeno Devici Mariji. Bogorodičino lice je zračilo spokojem, ruke su joj bile velikodušno raširene, a ispred nogu joj je ležao buket šarenog plastičnog cveća.

Iz Tomovih grudi ote se tako snažan uzdah da je Megi instinktivno skrenula pogled k njemu. Učinilo joj se da je neobično bled i da mu mišići na licu podrhtavaju. „Tata, deluješ umorno. Da možda nije pametnije da te odvezem kući?“

„Ne, nikako.“ Tom izvadi lulu iz džepa i istrese ostatke duvana na dlan. „Hoću da posmatram more. Bliži se oluja, Megi Mej. Imaćemo spektakularan pogled sa litica na Lup Hedu.“

„Uopšte ne sumnjam u to.“

Kada su napustili selo, put je postao toliko uzan da joj se činilo kao da treba da proturi kombi kroz ušice igle. U njihovom pravcu je dolazio jedan pešak, šćućuren pod naletima vetra, a za pešakom je stoički koračao njegov verni pas. I čovek i pas se povukoše u stranu kako bi propustili kombi čiji su točkovi prošli na svega nekoliko inča od muškarčevih čizama. Dok su se mimoilazili, pešak kratko klimnu glavom, pozdravivši Toma i njegovu kćer.

„Znaš, tata, nešto sam razmišljala...“

„O čemu to?“

„Ako bih uspjela da prodam još nekoliko komada – samo još nekoliko – mogla bih da napravim novu peć. Znaš, htela bih da radim sa više boja. Istini za volju, vatrostalna cigla nije tako skupa, ali će mi trebati preko dve stotine.“

„Imam nešto ušteđevine.“

„To ne dolazi u obzir“, kategorički odbi Megi. „Već si se dovoljno žrtvovao za mene. Ovo moram sama da izguram.“

Tom se uvređeno namršti zapiljivši se u lulu. „A čemu to, moliku lepo, služi otac, ako ne da pomaže svojoj deci? Nikad mi nisi tražila da ti kupujem skupe haljine i svetlucave đinđuve. Jedino što želiš je ta vatrostalna cigla i, tako mi svega, ima da je dobiješ!“

„Naravno“, diplomatski odgovori Megi, „ali ovog puta moram da je platim vlastitim novcem. Moram to sama da obavim, tata. Nisam to rekla zato što mi je potreban novac. Treba mi samo tvoja podrška.“

„Novac je obična tričarija, mila moja. Pa, ti si mi se već desetostruko odužila.“ Tom se zavalio na naslon i odškrinu prozor sa suvozačke strane. Vetar zazvižda kroz pukotinu dok je palio lulu. „Ja sam bogat čovek, Megi. Imam dve predivne kćeri, dva prava dragulja. I, mada niko ne može da traži više od toga, imam i pristojan dom i prijatelje na koje uvek mogu da se oslonim.“

Megi je, naravno, primetila da se njena majka nije našla na spisku Tomovog blaga. „A, povrhu toga, imaš i ćup na kraju duge.“

„Naravno. On će me uvek čekati.“ Tom ponovo utonu u razmišljanje. Pored njih su promicale napuštene i oronule kamene kuće rastrkane po zeleno-sivim poljima koja su se, nepregledno široka i nemoguće lepa, kupala pod zamirućom svetlošću turobnog neba. A tamo, u daljini, stara crkva je odolevala naletima surovog vetra, zaklonjena nekolicinom nemoćnih, iskrivljenih i ogoljenih stabala.

Bio je to tužan i samotnan prizor, ali je Tom u njemu uspeo da pronade izvesnu lepotu. Iako nije delio Meginu ljubav prema usamljeničkom životu, kada bi se suočio sa takvim prizorom, sa tim teškim spuštenim nebom i tom beskrajnom pustopoljinom između kojih

je čovek delovao sitnije i beznačajnije od glavice čiode, mogao je da shvati emocije koje su bujale u njenoj umetničkoj duši.

Vetar je hućao kroz odškrinuti prozor donoseći miris mora. Nekada davno je sanjao o tome da se jednog dana otisne preko ogromne modroplave pučine.

Nekada davno je sanjao o svemu i svačemu.

Oduvek je tragao za tim ćupom na kraju duge, ali je znao da je samo on bio kriv što ga nikada nije pronašao. Bio je farmer po rođenju, ali ne i po opredeljenju. A sada je izgubio čak i svoju zemlju, sve izuzev nekoliko preostalih jutara koja su bila jedva dovoljna za cveće i povrće koje je njegova ćerka Brajana tako vešto odgajala. I sasvim dovoljna da ga podsete da je omašio u svemu što je u životu pokušao.

Toliko jalovih planova, pomislio je dok mu se iz grudi otimao još jedan težak uzdah. Kako se ispostavilo, njegova supruga Mejv bila je u pravu. Bio je pun planova, ali nikad nije imao dovoljno razboritosti ili sreće da ih sprovede u delo.

Kombi je brektao preko drumova, prolazeći pored skupine šćućurenih kuća i gostionice ispred koje je stajala tabla sa razmetljivim natpisom: POSLEDNJI PAB PRE NJUJORKA. Kao i uvek kada bi stigao do te deonice, Tomovo raspoloženje se naprasno poboljša.

„Mila moja Megi, šta kažeš da skoknemo do Njujorka i popijemo po kriglu piva?“ veselo je upitao. Bila je to rećenica koju je redovno izgovarao na tom mestu.

„Važi. Ja ćastim prvu turu.“

Tom se prigušeno nasmeja. Dok je Megi parkirala kombi pored puta, njegovo srce preplavi ćudna mešavina ųudnje i nestrpljenja. Teren je bio prekriven uvelom travom i kamenjem, a u daljini se naziralo olujno more koje se pruųalo sve do Amerike.

Izašli su napolje, zaglušeni tutnjavom vetra i talasa koji su se besno obrušavali na crne hridi koje su podsećale na iskeųene zube i stisnute pesnice. Ruku pod ruku, poćeli su da posrću preko kamenjara poput pijanaca, smejući se na sav glas i nadvikujući se sa hućanjem mora i zavijanjem vetra.

„Prava je ludost što smo došli ovde po ovakvom vremenu.“

„Da, ali uzvišena i plemenita ludost, mila moja Megi. Oseti samo taj vazduh! Udahni ga punim plućima. Vetar duva kao da hoće da nas oduva sve do Dablina. Sećaš li se kad si bila mala i kad sam te vodio u Dublin?“

„Nikad to neću zaboraviti. Sećaš li se onog žonglera, kako je vešto baratao onim šarenim lopticama? To mi se toliko dopalo da si posle i sam morao da naučiš da žongliraš.“

Njegov smeh bio je glasan i gromak kao hućanje mora. „Ah, kad se samo setim koliko sam jabuka upropastio.“

„Ali smo se zato nedeljama sladili pitama i kompotom.“

„Pomislio sam da bih mogao da unovčim svoju novostečenu veštinu, pa sam čak otišao u Golvej na vašar.“

„I potrošio sve što si zaradio na poklone za mene i Brajanu.“

Megi je primetila da je bledilo nestalo sa njegovog lica i da su mu oči ponovo plamtele od zanosa i ushićenja. Pošli su preko trave i kamenjara, idući u susret razgoropađenom iskeženom vetru, da bi na kraju zastali na obali moćnog Atlantika koji je srdito zapljuskivao neumoljive hridi. Talasi su se razbijali o stene i potom se povlačili nazad, ostavljajući na desetine vodopada koji su se slivali između pukotina. Galebovi su kružili nad njihovim glavama ispuštajući prodorne krike koji su se stapali sa grmljavinom mora.

Talasi su se dizali kao ogromni vodeni bedemi, beli kao sneg u podnožju i prozirni kao kristal na vrhu. Morska pena se raspršivala poput svetlucavih bisera na ledenom vazduhu. Na uskovitlanoj površini nije bilo nijednog jedinog čamca. Preko pučine su brodili samo beli gnevni uspenušali talasi.

Megi se upita da li je njen otac tako često dolazio na to mesto zato što je u tom ljutom boju mora i kopna video oličenje vlastitog braka. Njegov brak je oduvek predstavljao ogorčenu borbu, a ozlojeđenost i bes njegove supruge su drobili njegovo srce kao što voda, polako i neprimetno, drobi čak i najtvrdi kamen.

„Zašto ostaješ s njom, tata?“